

EDITORI:

Publisher: Irinel Merlușcă
Redactor: Georgiana Chiracțu
Analist: Carmen Zaman

CORECTURĂ:

Georgiana Chiracțu

FOTOGRAFIE AUTOARE:

Cătălina Flămânzeanu

FOTOGRAFII:

Narcis Pop

CALIGRAFIE COPERTĂ:

Anca Ciuciulin

DESIGN •**TEHNOREDACTARE:**

Ramona Marinescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARTON, ANA

Răvașe din călimară / Ana Barton. - Brașov:

Creator, 2024

ISBN 978-606-029-830-4

821.135.1

© **EDITURA CREATOR**, 2024

PENTRU PREZENTA EDIȚIE

Str. Zaharia Stancu, Nr. 21, Brașov, România

E-mail: contact@edituracreator.ro

Tel.: 0720 539533

www.edituracreator.ro

Str. Mureșenilor nr. 14, Brașov, România

Tel.: 0268 477 799

E-mail: office@libris.ro

Editura **CREATOR** face parte din grupul de firme **LIBRIS**

PRAG

Așa am trăit momentul în care, într-un septembrie, într-o papetărie mică, mi-au atras atenția două stilouri colorate, unul galben și unul portocaliu. Ca pe un prag am simțit clipa în care, ajunsă acasă, am făcut o combinație între cele două, punînd capacul galben la stiloul portocaliu și invers. Am deschis agenda de pe frigider și-am început să scriu că-mi plac penițele lor, că lasă urme clare și continue, că mi-a fost dor să simt că-mi lasă gura apă după un stilou, așa cum mi se-nțimplase în ziua aia, mai devreme, cînd mă dusesem cu fata mea să-i cumpăr rechizite fiindcă începea școala în cîteva zile. Acum mă gîndesc că fata mea face în toamna asta 23 de ani și n-a scris niciodată cu altceva decît cu stiloul, de i-a uimit pe profesorii ei de la universitate. Nu mai întîlniseră de mult un student care să scrie cu peniță și cerneală.

În după-amiaza aia veche, mîna mea a scris parcă singură un dor, dorul ei de-a scrie ceva care să nu fie de folos, adică să nu aibă un scop utilitar, ci să fie de frumos, de trăit și de iubit. Curios lucru, sau poate deloc curios, atunci am început să scriu primele mele povestiri. Puneam cîteva coli una peste alta, le capsam pe întreaga margine stîngă și mă apucam de scris. Aveam senzația de curgere și de golire deopotrivă, pentru ca la final să mă umplu din nou, ca prin minune. Am simțit că mă schimb pe călimară ce trecea, iar asta m-a făcut să vreau să aflu – în afara experienței trăite de mine – care sînt beneficiile scrisului de mînă. Așa am aflat că dezvoltă memoria și creativitatea, generează temperatura emoțională optimă, sporește atenția, concentrarea și încrederea. M-a fericit ce-am aflat, le simțisem și eu, dar cel mai mult mă uimise că scrisul de mînă mă liniștea – eu fiind o întrupare vulcanică – și mă purta, mă reprezenta mai bine decît oricare gest al meu, decît fotografiile mele, decît vocea mea, scrisul o făcea parcă de sine stătător și o făcea mult mai bine decît... mine.

N-am scris niciodată frumos, îmi amintesc ce mă chinuiam la școală, la ora de caligrafie (și ce rău îmi pare că acum nu mai există o astfel de oră), stătea mami lîngă mine și îmi arăta cu răbdare cum să scriu rînduri-rînduri

de litere de mână, mari și mici. Dar nu s-a prins, mereu am scris ciudat, parcă extraterestru, punînd cerculețe în locul diacriticelor, trăgînd linii ondulate acolo unde ar fi fost potrivit să fie drepte ori lungind foarte mult cîte o verticală, în sus sau în jos. În plus, mai degrabă scrisul meu e aplecat spre stînga, asta l-a apucat pe la sfîrșitul gimnaziului, numai el știe de ce. Am făcut o mulțime de exerciții de scriere, am copiat în vara dintre a șaptea spre a opta o carte de vreo 400 de pagini, ca să-mi îndrept scrisul, să-l fac mai puțin sprintar, mai puțin sălbatic și, mai ales, să-l fac lizibil, căci se apropia examenul care acum se numește de capacitate, iar pe domnul scrisul meu îl înțelegeau numai profesorii mei vechi, cei noi se chinuiau cu el și-mi spuneau că voi avea probleme la toate examenele din viață. Am reușit, copiind sutele alea de pagini, să-l mai împlînzesc nițel, am luat și examenele de la școli, la ale vieții însă a mai trebuit să pun și alte ingrediente, așa că pe unele le-am picat, dar și alea picate sînt tot viață, viața mea, mulțumesc, Doamne, pentru ea.

Acum scriu urît, ilizibil și aproape tot timpul. Și notițele pe care le fac pentru romanele mele le scriu cu stiloul pe agende mici pe care le țin în geantă. O agendă și minimum cinci stilouri, pentru că nu știu cu ce culoare voi vrea să scriu sau cu ce grosime de peniță. Am și un roller-ball în geantă,

pentru cazul în care ar fi nevoie să scriu în ploaie. Da, știu, sîntem de acord, sînt sărită. Ca să și folosesc notițele alea, iau lupa, să încerc să descifrez ce-am scris în mașină, în tren, în metrou, în tramvai sau, în picioare, pe stradă. Lupa nu mă ajută aproape niciodată, tot memoria mă ajută, îmi amintesc starea, iar din stare țîșnește în minte cuvîntul pe care ochiul nu știe să-l citească. Asta însă nu mă oprește să scriu cu febră, că fervoare parcă-i un cuvînt nedestul. Urmele călimării sînt unele dintre cele mai tulburătoare experiențe ale mele.

Răvașele pe care, cititorule, le-am pus în cartea asta au venit singure la mine într-o primăvară în care lumea a-nceput să stea, lumea toată. Or, lumea nu mai știe să stea, statul ăsta impus ne-a destabilizat pe toți. Și într-o zi a venit un gînd, mîna a luat o coală, l-a scris, apoi i-am făcut scrisului o poză și l-am postat pe Facebook, scriind deasupra *#dincălimară*. Așa mi-a venit, așa am scris, avusesem senzația că penița s-a înmuiat singură în cerneală și-apoi a scris. M-am și mirat, recunosc. Pe urmă, au venit altele, chiar de mai multe ori pe zi, mintea și inima mea s-au mutat în călimară, iar de-acolo ieșeau în forma cuvintelor cînd voiau ele. Mi-a plăcut asta, mult mi-a plăcut, aveam senzația că nu dețin controlul, aveam nevoie, mare nevoie

să trăiesc asta. A fost debușeul meu. Apoi, oamenii au început să-mi trimită gândurile lor, pe care le scriau de mână, sau au început să posteze și ei. M-am bucurat, și asta fusese în gândul meu: oamenii să înceapă să scrie ei, cu mâna lor. Să (re)descopere bucuria de a scrie cu cerneală.

În unele dintre gândurile sau „inimurile” – că nici nu știu cum să le zic, mai degrabă e un amestec între ele – astea s-au regăsit foarte mulți oameni, astfel că au ajuns să-și facă tricouri cu ele, ba chiar am întâlnit la un revelion o fată care-și făcuse un tatuaj pe spate. Atunci chiar am amuțit. Alții – și-aici e miezul acestei cărți – mi-au spus că vor o carte cu toate pe care le-am scris, o carte pe care s-o poarte cu ei și s-o deschidă oriunde-ar fi. Am mai amuțit o dată, nici nu-mi trecuse prin cap să le adun la un loc, eu le-am scris spre risipire. Însă am luat aminte, am priticotit o vreme gândul și iată cartea călătoare, iubite cititorule, în care nu le-am pus chiar pe toate, am ales din ele, dar am pus și gânduri de-ale fetei mele, Rada, căci s-a molipsit și copilul, tot trăind la un loc cu file vînturate pe care erau două-trei rînduri sau numai unul. Ce să vezi, călimara se ia. O să trăiești și clipa numită „am mai văzut asta”, să știi că e vrută pentru că nici măcar aceleași cuvinte nu sînt la fel de două ori, spuse sau scrise. Și nici de zece ori. Cuvintele trec prin

carnea noastră și iau culoarea simțirii pe care o avem când le rostim sau când le scriem. Seamănă multe dintre cele făcute de om cu mâna, cu mintea și cu inima lui, seamănă, dar nimic nu e la fel.

E cartea ta acum, cititorule, a mea a fost când am scris-o. Dacă citești aceste rânduri înseamnă că deja e a ta. Ai loc pe fiecare pagină să faci ce vrei: să adaugi și să tai cuvinte, să le pui mustăți, să desenezi ce vrei tu, să scrii ceva mai bun sau mai frumos, ceva care te spune pe tine, așa am gândit eu cartea asta călătoare, nu doar s-o citești, ci s-o faci a ta, să te cauți și să te găsești pe tine în ea, cu stiloul tău, cu cerneala ta, cu lumina ta.

Ana Barton

București,
12 iulie 2024,
trei după-amiaza

Am văsat o pomelă,
dar nu m-am trezit
s-o scriu.

Su-i mimie, o gădesc
eu
acolo unde se adună
visele.

Amul care
nu -și iubește
și prostia
e mort.

Luam
cu noi
doar
ce
dă(ru)im.

As vrea să fie dusemeaua
din camera personajului,
iar el să umble desculț
și să doarmă pe jos.

Diferența dintre
rosu și negru
o face
greutatea de rosu
din
timpul de negru.

Pe vârful limbii mele
e limba mea maternă.

Trăiesc
în
limba română.

Hai
să facem un lexicon nou.
Numai
din nume și chemări care
^{nu}
pot fi niciodată
urlate.

